

[Elämäni keskellä ahdistusta](#)

Hei..

Olen nuori tyttö keskisuomesta, ja olen kamppailut ahdistuksen ja masennuksen kanssa kohta vuoden. Tilanteeni oli siltä osin hyvä, että sain ajoissa apua. Minulla oli tärkeä aikuinen vierelläni ja hänelle minä purin ongelmia ja ajatuksia.

Aloin käymään koulupsykologilla vajaan puolen vuoden päästä siitä, kun paha oloni alkoi. Sain myös aikoja poliklinikalle, jossa kävin muutaman kerran.

Kun minulla oli ensimmäinen lääkärin tarkistus ahdistuksen ja masennuksen vuoksi, romahdin. Suoraa lääkärin pöydälle, aloin itkemään ja kuulin ääniä. Minulla oli niin paha olla. Lääkäri siirsi minut suljetulle osastolle. Olin siellä pari viikkoa, ennen kuin kotiuduin..

Kotona on ollut aina huono olla. Vanhemmat huutavat, ja haukkuvat ja pelkään sitä päivää, että he lyövät. Ei mennyt kuin vajaa kuukausi, kun sain suuren paniikkikohtauksen ja minut vietiin ambulanssilla päivystykseen. Se oli elämäni hirvein päivä.

Yöllä, olin jälleen osastolla..

Nyt olen kotona ja tunnen että en ole saanut helpotusta olooni mistään. En enää jaksa. On paha olla :(